SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 237/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., B., vo veci namietaného porušenia práv zaručených v čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 12 C 182/2004-115 z 13. októbra 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 204/2009-128 z 18. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2010 doručená sťažnosť Mgr. O. F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie práv zaručených v čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu

Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 182/2004-115 z 13. októbra 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 204/2009-128 z 18. decembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 C 182/2004 vo veci žalobcu S., B.(ďalej len „žalobca“), o zaplatenie sumy 29 828 Sk (t. j. 990,11 €). Okresný súd na základe späťvzatia návrhu žalobcom doručeného okresnému súdu 18. septembra 2009 uznesením č. k. 12 C 182/2004-115 z 13. októbra 2009 konanie zastavil. Dôvodom späťvzatia návrhu bolo uhradenie žalovanej istiny bratom sťažovateľa 4. júna 2006. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 12 Co 204/2009-128 z 18. decembra 2009 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa tak okresný súd, ako aj krajský súd svojimi rozhodnutiami porušili jeho práva zaručené dohovorom a dodatkovým protokolom. Toto svoje presvedčenie sťažovateľ odôvodnil takto:

„Porušovateľ, ktorý sa dozvedel o skutkovom stave nevysporiadaného bytu a teda o bezdôvodnom obohatení žalobcu... neodmietol žalobcovi návrh a ani nepokračoval v konaní na žiadosť Sťažovateľa, ale vyčkal, aby žalobca stiahol po výpovedi brata Sťažovateľa žalobný návrh priznaním, že uplatňovaná čiastka bola už uhradená v sume 500.000,- Sk. Táto suma je niekoľkokrát vyššia než údajné nájomné.

Ak súd zistil počas konania na pojednávaní predtým, než žalobca vzal celý návrh späť, že čiastka už bola uhradená, mal žalobný návrh odmietnuť. Ak konanie zastavil výzvou podľa § 96... zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok a nechal žalobcu stiahnuť žalobný návrh dňa 18. 9. 2009, tým obišiel výrok o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu a iné a odmietnutie návrhu. Následne ani nenechal Sťažovateľa podľa uvedeného ustanovenia, aby pokračoval v konaní, i keď na to boli vážne dôvody vyplývajúce zo skutočností, že žalobca sa bezdôvodne obohatil v rozpore so zákonom jednak tým, že si predmetný byt privlastnil a dal zapísať a jednak tým, že chcel podviesť súd a hmotne poškodiť Sťažovateľa, keď súdu utajil, že sa už bezdôvodne obohatil aj na vyrubení

nezdaniteľnej čiastky 500.000,- za uzavretie spornej nájomnej zmluvy na škodu hmotných a iných práv Sťažovateľa. Sťažovateľ teda mal podľa § 96 ods. 2 a 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok procesné právo, aby súd pokračoval v konaní, lebo nezákonné konanie žalobcu súdu ozrejmil a súd ho mal aj včas preukázané...

Sťažovateľ preto namieta, že uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 12 C 182/2004 z 13. 10. 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Co/204/2009 z 18. 12. 2009 došlo k porušeniu jeho ľudských práv a základných slobôd podľa medzinárodnej dohody Európskeho dohovoru o ľudských právach čl. 6 ods. 1 o práve na spravodlivé súdne konanie, čl. 8 o práve na rešpektovanie súkromného a rodinného života, čl. 13 o práve na účinný opravný prostriedok, čl. 14 o zákaze diskriminácie, a čl. 1 Protokolu k Dohovoru... o ochrane majetku.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Mgr. O. F., upravené Európskym dohovorom o ľudských právach v čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13, čl. 14 a čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12 C 182/2004 zo dňa 13. 10. 2009 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12 Co/204/2009 z 18. 12. 2009 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Okresnému súdu Bratislava II a Krajskému súdu v Bratislave zakazuje pokračovať v porušovaní ľudských práv a základných slobôd upravených v čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13, čl. 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach a čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Mgr. O. F. priznáva finančné zadosťučinenie 300.000,- Sk (10.000,-Euros), ktoré je Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Mgr. O. F. priznáva trovy konania/právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokáta sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu podľa uvedenej výšky.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu jeho *„sociálnej núdze“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného v čl. 8 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru, porušenie zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru a namietané porušenie práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu č. k. 12 C 182/2004-115 z 13. októbra 2009 a uznesením krajského súdu č. k. 12 Co 204/2009-128 z 18. decembra 2009.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

1. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv uznesením okresného súdu č. k. 12 C 182/2004-115 z 13. októbra 2009, ústavný súd konštatuje, že v tejto časti nie je daná jeho právomoc.

Vzhľadom na princíp subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého uznesenia okresného sudu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj využil. O tomto odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 204/2009 z 18. decembra 2009. Krajský súd sa v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovateľ uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Z toho vyplýva, že krajský súd bol

oprávnený a v konečnom dôsledku aj povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho práv, pokiaľ by dospel k záveru, že okresný súd svojím rozhodnutím práva sťažovateľa porušil.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 12 Co 204/2009-128 z 18. decembra 2009 je podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi

ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu č. k. 12 Co 204/2009-128 z 18. decembra 2009 vyplýva:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil... konanie, v ktorom sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 29.828,- Sk s príslušenstvom... keď nepovažoval dôvody nesúhlasu odporcu so zastavením resp. so späťvzatím návrhu za natoľko vážne a odôvodnené, aby bolo možné na tento nesúhlas prihliadnuť a prípadne pokračovať v konaní napriek späťvzatiu návrhu vo veci samej, poukazujúc tu na skutkové okolnosti tohto prípadu...

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie namietajúc voči nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľa, ako aj svojej pasívnej legitimácie v tomto konaní, ktoré mali tvoriť dôležité okolnosti, pre ktoré nemalo byť konanie zastavené a súd mal v ňom pokračovať potom, ako vyjadril svoj nesúhlas so späťvzatím návrhu na začatie konania. Uviedol, že navrhovateľ zobral návrh späť až po treťom pojednávaní, pričom žalovanú sumu, ako nedoplatok si uplatňoval podvodom. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nepreviedol na jeho rodičov vlastnícke právo k predmetnému bytu od roku 1992 napriek ich žiadosti a nepreviedol toto vlastníctvo ani na neho, ako na jedného z dedičov a mal tak správne žalobný návrh odmietnuť, ako nedôvodný. ...

Z dispozičnej zásady ovládajúcej občianske súdne konanie vyplýva, že navrhovateľ môže vziať návrh na začatie konania späť a to sčasti, alebo celkom, až do okamihu

vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí a súd v prípade, že je návrh zobratý späť celkom konanie zastaví. Ak nejde o prípady, pri ktorých je nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu neúčinný, súd pred rozhodnutím o zastavení konania vyzve odporcu, aby uviedol, či so späťvzatím návrhu súhlasí, prípadne aby uviedol vážne dôvody, pre ktoré s týmto procesným úkonom navrhovateľa nesúhlasí a následne rozhoduje s prihliadnutím na dôvody odporcom uvádzané. Dôvody, pre ktoré by konanie nemalo byť zastavené sú dané vtedy, ak odporca má vážny právny záujem na tom, aby bolo o návrhu navrhovateľa meritórne rozhodnuté, pričom uvádzané dôvody musí aj preukázať.

Vzhľadom na predmet konania v danej veci, ktorým bol nárok na zaplatenie peňažnej sumy titulom nedoplatku nájomného a úhrad za služby, však bolo výlučne na vôli navrhovateľa (potom, ako sa okrem iného aj zo svedeckej výpovede J. F. dozvedel, že tento žalovaný dlh dňa 4. 6. 2006 zaplatil v rámci zaplatenia celkového nedoplatku za užívanie predmetného bytu), či uvedený návrh na začatie konania zoberie späť, prípadne bude nečinný a súd jeho návrh ako nedôvodný zamietne. Jeho rozhodnutie disponovať, prípadne nedisponovať návrhom na začatie konania v tom smere, a teda či tento zoberie späť, alebo bude pokračovať v konaní, napriek zániku žalovaného dlhu, mohlo mať následne vplyv už len na rozhodnutie o trovách konania a to podľa jeho výsledku (§ 142 a nasl.), prípadne posudzujúc zavinenie zastavenia konania (§ 146 ods. 1, 2). V rámci daného konania o návrhu na zaplatenie peňažnej sumy... však súd nemohol bez samostatného návrhu na začatie konania v tomto smere posúdiť záväzne otázky vlastníctva predmetného 3,5 izbového družstevného bytu na Šalviovej č. 48, rovnako ani otázky, či navrhovateľ uvedený byt mal alebo nemal na základe žiadosti rodičov odporcu previesť do ich vlastníctva, prípadne s kým mal, alebo nemal uzatvoriť neskôr po ich smrti nájomnú zmluvu. Nič však nebráni odporcovi, aby sa ako navrhovateľ posúdenia týchto otázok domáhal riadnym návrhom v súdnom konaní v budúcnosti.

V tomto konaní však uvedené jeho námietky v odvolaní, resp. dôvody nesúhlasu so späťvzatím návrhu na začatie konania bolo možné považovať za neopodstatnené a nedôvodné tak, ako to správne uviedol vo svojom odôvodnení aj súd prvého stupňa. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.“

V citovanej časti odôvodnenia napádaného uznesenia krajský súd vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Poukázal na zásadu dispozície s návrhom zakotvenú v Občianskom súdnom poriadku a dostatočne vysvetlil, za splnenia ktorých zákonných podmienok možno účinne nesúhlasiť s jeho späťvzatím. Rovnako dostatočne sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ktoré v podstate ani neboli predmetom napadnutého zastaveného konania a ani ním byť nemohli (išlo o posúdenie otázok týkajúcich sa vlastníckych práv k bytu a pod.). V týchto otázkach krajský súd správne naviedol sťažovateľa na podanie riadneho návrhu v súdnom konaní.

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Na prerokúvanú vec primerane aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré v rozhodnutí citoval, a tieto vyložil spôsobom neodporujúcim ich zneniu. Krajský súd teda v danom prípade neporušil žiadny z procesných princípov zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecného (v tomto prípade krajského) súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo, ako je to v tomto prípade, s kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (v danom prípade nekonformný s kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou – dohovorom). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Obdobné závery platia, aj pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu vo svojej sťažnosti žiadne argumenty, ktoré by svedčili o možnom porušení týchto práv. Sťažovateľ neuviedol, čím konkrétne krajský súd (ale aj okresný súd) zasiahol do jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života (čl. 8 dohovoru), práva na účinný prostriedok nápravy (čl. 13 dohovoru), príp. zákazu diskriminácie (čl. 14 dohovoru), a rovnako tak neuviedol, v čom spočívalo porušenie jeho práva na ochranu majetku (čl. 1 dodatkového protokolu). Ak však sťažovateľ ich porušenie spája so zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), potom ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na nezistenie porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže vysloviť ani porušenie práv zaručených v ďalších sťažovateľom označených článkoch dohovoru, príp. dodatkového protokolu. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola vo vzťahu k namietanému porušeniu práv zaručených kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o jeho ďalších požiadavkách.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2010